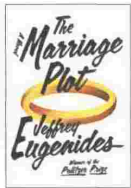


Ma
HB

BOOKS

Τζέφρι δεν Είναι Μόνο Ο ΓΑΠ

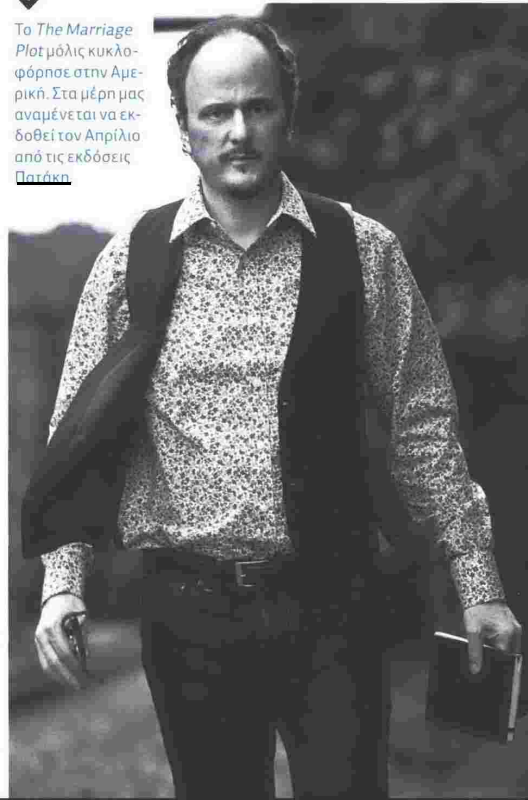
Mόλις τρία βιβλία μέσα σε 27 χρόνια. Το πρώτο, οι *Αυτόχειρες παρθένοι*, έγι-
νε ταινία από τη Σοφία Κόπολα, πούλησε 1 εκατομμύριο αντίτυπα σε 21 χώρες, ενώ σύμφωνα με έναν αστικό μύθο είναι το βιβλίο που συνηθίζουν να αρπάζουν περισσότερο οι κλεπτομανείς από τα ράφια των βιβλιοπωλείων. Εννιά χρόνια αργότερα ο Έλληνοαμερικανός από το Ντιτρόιτ εκδίδει το *Middlesex*, την προκλητική ιστορία μιας ερμαφρόδιτης Μικρασιάτισσας με φόντο την Καταστροφή, κερδίζει το Πούλιτζερ και μαζί τις πιο επαινετικές κριτικές των εκπροσώπων του διεθνούς Τύπου, οι οποίοι τον κατατάσσουν κάπου ανάμεσα στο «σύγχρονο Όμπρο» και στο συγγραφικό Όλιβερ Στόουν λόγω της κινηματογραφικής αίσθησης που αποπνέει ο τρόπος γραφής του. «Δεν είμαι ο Φίλιπ Ροθ για να βγάσω καινούριο βιβλίο κάθε δύο χρόνια» λέει και προς επίρρωση των λόγων του αφήνει ακόμα εννιά χρόνια να περάσουν μέχρι να εμφανίσει στο κοινό του το αυτοβιογραφικό *The Marriage Plot*, με θέμα ένα ερωτικό τρίγωνο, στο οποίο ο ίδιος συμμετείχε όσο ήταν φοιτητής στο Μπράουν. Άραγε πόσο Ευγενίδης είναι ο Eugenides; Ο ίδιος δηλώνει Αμερικανός. Είναι: «Γράφω 800 λέξεις την ημέρα, δεν περιμένω να μου έρθει η έμπνευση. Δουλεύω με ωράριο τράπεζας». Τι σου είναι το DNA...



Το *The Marriage Plot* μόλις κυκλοφόρησε στην Αμερική. Στα μέρη μας αναμένεται να εκδοθεί τον Απρίλιο από τις εκδόσεις Πατάκη.

Ο ΤΖΕΦΡΙ ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ, Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥΓΡΑΦΟΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ. ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΡΑΔΟΣΟ.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΛΕΛΛΑ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ



THAT'S THE SPIRIT

Γιατί τα μακάβρια βιβλία του Τιμ Μπάρτον διαβάζονται ιδανικά αυτές τις γιορτές; Θέλει και ρώτημα;

> Ο ΜΠΑΡΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ παρεξηγημένος τύπος. Το γοτθικό σύμπαν μέσα στο οποίο κινούνται οι ήρωές του –ο Σκαθαροζούμης, ο Ψαλιδοκέρης, η Νεκρή Νύφη, ο Στρεϊδάκης και, φυσικά, ο Βασιλιάς της Κολοκύθας– δεν είναι τελικά τόσο έξω από δω. Για να γίνουμε πιο σαφείς, η δική μας πραγματικότητα δεν απέχει πλέον τόσο πολύ από το αλλόκοτο και το παράδοξο, έναν γκροτέσκο κόσμο που κατοικείται από αλλόκοτα πλάσματα (κοίτα τριγύρω) που ζητούν απεγνωσμένα αγάπη, αποδοχή και άλλα σπάνια αγαθά (χρήμα, ας πούμε...). Μετρώντας τους «καρπουζοκέφαλους» που κυκλοφορούν ανάμεσά μας, χάνεις το μέτρημα. Τύποι που παραπλανούν, τρομάζουν και παίρνουν ρόλους που δεν τους ανήκουν, όπως ο Τζακ Σκέλιγκτον έκλεψε τη θέση του Αι-Βασίλη στο Χριστουγεννιάτικο εφιάλη. Στο τέλος, όμως, τα μελαγχολικά βιβλία του Μπάρτον, όπως και οι ταινίες του, γίνονται αντίδοτο στη θλίψη, φορείς ενός μαύρου χιούμορ που, αν κατανοηθεί, συνθλίβει τη μιζέρια.



Ο Χριστουγεννιάτικος εφιάλης και ο Μελαγχολικός θάνατος του Στρεϊδάκη (εκδ. Οξύ) είναι επίκαιρα όσο ποτέ.



THE BOOKER GOES TO...

Ο Τζούλιαν Μπαρνς υπήρξε τρεις φορές υποψήφιος για βράβειο Booker. Το πήρε με την τέταρτη.

Όποιος έχει διαβάσει τον Παπαγάλο του Φλομπέρ ίσως το καλύτερο δείγμα γραφής του στην προ Ένα κάποιο τέλος εποχή, αποκλείεται να μην έχει αφαιρεθεί για κάποια λεπτά αναλογιζόμενος το μεγαλείο της πέννας αυτού του μεγάλου και ίσως κάπως αδικημένου Βρετανού συγγραφέα. Ο Μπαρνς ξεχωρίζει για το βάθος και το πνεύμα του από όλους τους σύγχρονους Βρετανούς συναδέλφους του. Στιγμές θαρρείς ότι έχει σκύψει πάνω από τον άξιο απόγονο του Τόμας Χάρντι ή τον Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον. Το φετινό βραβείο Booker έφτασε στα χέρια του σαν χειρονομία ανταπόδοσης για ένα καθαρόαιμο αρσενικό ανάγνωσμα. Γιατί, αν το Ένα κάποιο τέλος δεν είναι οι τυπωμένες σκέψεις ενός άντρα για τη φιλία, το χρόνο, τον έρωτα και το θάνατο, τότε τι είναι;

PHOTO RICARDO BARROS